

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik sam wypowiedział umowę o pracę, ponieważ przejęcie zakładu pracy pociąga za sobą poważne zmiany warunków pracy na niekorzyść dla pracownika, państwo członkowskie winno ustawowo zagwarantować pracownikowi prawo do otrzymania od pracodawcy odszkodowania pieniężnego w takim samym zakresie, jak w przypadku gdy pracodawca rozwiązał umowę o pracę z naruszeniem prawa, mając na uwadze, że na podstawie art. 3 ust. 3 dyrektywy pracodawca prawidłowo stosował wiążący zbywającego i zapewniający pracownikom lepsze warunki pracy układ zbiorowy tylko do końca okresu jego obowiązywania i że pogorszenie warunków pracy nastąpiło w ten właśnie sposób?
2. W przypadku gdy odpowiedzialności pracodawcy w rozumieniu dyrektywy nie należy rozumieć w sposób przedstawiony w pytaniu pierwszym, czy pracodawca jest mimo to zobowiązany do wypłaty przysługującego pracownikowi za okres wypowiedzenia wynagrodzenia i pozostałych świadczeń?

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, str. 16).

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-397/07)

(2007/C 269/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że:
 - poprzez uzależnienie od spełnienia określonych warunków przyznania obowiązkowego zwolnienia z podatku kapitałowego;
 - poprzez opodatkowanie podatkiem pośrednim przeniesienia do Hiszpanii rzeczywistego centrum zarządzania

lub siedziby tych spółek, które nie podlegały podobnemu do hiszpańskiego podatkowi w państwie pochodzenia

- poprzez opodatkowanie podatkiem pośrednim kapitału wykorzystywanego do przeprowadzania transakcji handlowych za pośrednictwem oddziału lub stałych przedsiębiorstw w jednym z państw członkowskich, które nie stosuje podatku podobnego do podatku hiszpańskiego;

Królestwo Hiszpanii naruszyło obowiązki ciążące na nim na mocy dyrektywy Rady 69/335/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r.

- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Dyrektywa 69/335 postanawia o utrzymaniu status quo w odniesieniu do możliwości ponownego ustanowienia przez państwa członkowskie podatku kapitałowego lub ponownego opodatkowania tym podatkiem transakcji aktualnie z niej zwolnionych. W związku z tym Hiszpania nie może znieść zwolnień i opodatkować transakcji, do których zastosowanie znajduje system specjalny przewidziany w R.D.L. 4/2004 (dekrecie królewskim z mocą ustawy), a które znajdują się poza zakresem zastosowania dawnego art. 7.1. b) i 7.1.b) bis. Hiszpania powinna stosować zwolnienie przewidziane w art. 45.1. B.10 do wszystkich transakcji objętych zakresem zastosowania specjalnego systemu R.D.L. 4/2004, niezależnie od tego, czy ów system specjalny rzeczywiście znajduje zastosowanie.
- Artykuł 4 dyrektywy 69/335 zawiera wyczerpujące wyczerpujące wyliczenie zdarzeń podatkowych dla celów podatku kapitałowego. Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g) podatkowi kapitałowemu podlega przeniesienie rzeczywistego centrum zarządzania spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej, która dla celów poboru podatku kapitałowego jest uważana za spółkę kapitałową w państwie przyjmującym, pomimo, iż nie jest uważana za taką spółkę w państwie pochodzenia. W związku z powyższym Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym przeniesienia siedziby spółki wówczas, gdy dana spółka kapitałowa nie została opodatkowana podobnym podatkiem w państwie członkowskim pochodzenia. Przeniesienie siedziby do innego państwa członkowskiego przez spółkę kapitałową nie jest zdarzeniem podatkowym w rozumieniu podatku kapitałowego nawet wtedy, gdy państwo członkowskie, w którym spółka została utworzona, nie pobrała tego podatku. Ponadto brak jest przepisu, który wskazywałby, że prawo hiszpańskie ma zastosowanie jedynie do przypadków unikania opodatkowania lub oszustw podatkowych.

- Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym części kapitału wykorzystywanego do przeprowadzania transakcji handlowych na terytorium hiszpańskim za pomocą oddziałów lub stałych przedsiębiorstw. Zgodnie z wyraźnym postanowieniem art. 2 ust. 1 dyrektywy 69/335 Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym spółek, których rzeczywiste centrum zarządzania znajduje się w innym państwie członkowskim niż Hiszpania. Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy 69/335 przewidują środek, taki

jak stosowany przez Hiszpanię, jedynie w szczególnym przypadku spółki, której siedziba i rzeczywiste centrum zarządzania znajdują się w państwie trzecim. Jeżeli chodzi o kwestię oszustwa podatkowego i unikania opodatkowania Komisja podkreśla, że przepisy hiszpańskie stosowane są bez jakichkolwiek ograniczeń lub różnic ze względu na to czy ma miejsce unikanie opodatkowania lub oszustwo podatkowe. W związku z tym Hiszpania nie może skutecznie powoływać się na takie uzasadnienie.

(¹) Dyrektywa Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, str. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 29 sierpnia 2007 r. — SALF SpA przeciwko Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Sprawa C-400/07)

(2007/C 269/55)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SALF SpA

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Pytania prejudycjalne

1) W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 (¹), które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim.

Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.

Należy rozstrzygnąć kwestie, czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwa przypadki);
- 4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmową uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).